

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : PETRE BORȘ

APARE ODATĂ PE
SĂPTĂMÂNĂ

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 »
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate
pentru străinătate se adaugă portul

Pentru inserții și reclame a se adresa la administrație

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘCI

91,— Căminul Dămboviței — 91.

Vis-à-vis de Palatul Justiției

Un număr vechi 2 Lei

 Cine primește două numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat.

Domnii abonați sunt rugați a ne comunica ori-ce schimbare de adresă, făcută cu ocazia Sf. Gheorghe, pentru a nu suferi neregularități, în primirea jurnalelor.

S U M A R

Raportul d-lui Eugeniu E. Vinler judecător-sindic al tribunalului Buzău din 29 Februarie 1896 în privința legii falimentelor. — Informațiuni.

R A P O R T U L

D-lui judecător sindic al Tribunalului Buzău din 29 Februarie 1896 în privința legii falimentelor

Domnule președinte

La adresa D-v. No. 2933 din 7 Februarie a. c., am onoare a vă da următorul răspuns asupra celor trei întrebări ce v'a adresat d-l Ministru al justiției prin ordinul No. 1384 din 1896 și asupra cărora a bine-voit a dispoza ca să cereți și avisul meu.

1° Câte falimente s'au declarat de acest Tribunal de la înființarea noii legi relativă la administrațiunea falimentelor? Cum s'au terminat acele falimente? Ce dividende au dat masei creditorilor, fie prin invoială, fie prin lichidarea falimentelor?

Falimentele declarate până acum de acest Tribunal, sub imperiul noii legi, sunt în număr de patru, din cari:

a) *Falimentul Stan Ionescu*, din Buzău, declarat prin hotărîrea acestui Tribunal No. 240 din 8 Decembrie 1895, s'a terminat prin concordatul omologat de Tribunal prin hotărîrea No. 13 din 17 Februarie a. c., prin care falitul se obligă a plăti creditorilor săi 60 % creanțele lor. Activul acestui faliment fiind evaluat cu ocaziunea inventarierei la suma de lei 157.591, bani 31, Statul a perceput lei 4433, bani 77, cu recepisa casieriei locale No. 1514 din 1896, ca cotă de 2 lei 75 %, prevădută de art. 969 codul comercial,

b) *Falimentul Petrachi Tachi*, din Mizil, declarat cu hotărîrea No. 5 din 29 Ianuarie a. c., cu drept de opozițiune, de oare-ce a lipsit falitul, care făcînd opozițiune și admițîndu-i-se, s'a închis.

c) *Falimentul Atanasie Antonios*, declarat prin hotărîrea No. 9 din 8 Februarie a. c., s'a închis conform art. 832 codul comercial, pentru lipsă totală de activ.

2° Căci sunt piedicele sau greutățile ce întîmpină mai cu seamă sindicii în îndeplinirea sarcinii lor?

Prima greutate ce o resimțim este că nu avem cele mai adesea la dispoziție la timp mijloacele materiale pentru preîntîmpinarea cheltuelilor necesare imediat ce se declară un faliment, spre a putea îndeplini cu exactitate dispozițiunile legii în termenele prevădute de ea. Aceste cheltueli sunt mari une-orî, mai ales cînd falimentul e în afară de orașul de reședință al Tribunalului, cu care ocaziune transportul consumă foarte mult.

Această împrejurare contribuie sau ca falimentele să fie lăsate în suferințe pînă se pune la dispozițiunea judecătorilor sindici de către onor. Minister de justiție acomplul necesar, conform art. 26 din regulamentul sindicilor, sau că trebuie ca judecătorul sau secretarul arhivar, pe numele căruia se ordonăncează de Minister acompturile, să avanseze ei sumele necesare, pentru ca administrația falimentelor să și urmeze cursul ei conform legii, atunci cînd nu se găsește numerar în activul falitului, lucru ce s'a întîmplat de regulă (de oare-ce toți faliii au grija a nu lăsa în casă nici-un ban în ziua în care se prezintă la Tribunal, cînd urmează a se decide orî nu declararea lor în stare de faliment), pînă să primim de la onor. Minister de justiție acomplul cerut, pe care cel mai adesea-orî ni'l refuză, fiind-că nu am justificat primul acompt, de 100 lei de exemplu pentru un rest de 5 lei, de și am arătat că cheltuelile noului faliment, mai ales cînd e în altă localitate de cît aceea a Tribunalului, ar necesita din cauza transportului și două sute lei. Ast-fel fiind, lucrările noului faliment trebuie să stea pe loc, cu riscul de a compromite interesele creditorilor și a falitului

cu această stagnare, până se poate face o cheltuială exactă de cinci lei spre a putea complecta actele justificative pentru acel acompt de una sută lei, după care numai ni se trimite al doilea acompt. (Dovadă ordinul Ministerului No. 3307 din 8 Februarie a. c., prin care ni se refuză un acompt de 150 lei, cerut cu raportul nostru No. 91 din 1896, prin care ceream acest acompt cu ocasiunea declarării falimentului Petrachi Tachi din Mizil, care pe lângă obicinuitele cheltuieli mai necesita și cheltuieli pentru transportul meu la Mizil etc.

Apoi un alt inconvenient este că acompturile nu se trimit după cât se cer de judecătorii sindicilor, cari le apreciază față de cheltuielile ce necesită un faliment, în marginile sumei de 500 lei, prevăzută de art. 26 din Regulamentul sindicilor a se acorda ca acompt, de și pe lângă că ei sunt datorii a le justifica întrebuintarea, apoi sunt și mai în măsură de a aprecia suma aproximativă de care pot avea nevoie în administrația falimentelor actuale precum și eventuale, pentru cari pentru o bună și promptă administrațiune, ar trebui să aibă în tot-d'a-una o sumă de rezervă spre a putea întâmpina cel puțin primele cheltuieli, ca timbru pentru procesele-verbale de sigilare, transport, convocarea creditorilor conform art. 937 codul comercial etc., spre a nu fi nevoit a cere acompturi în tot momentul.

Această împrejurare silește pe mulți judecători sindicilor a preferi să avanseze și din cheltuieli, urmând a se despăgubi la finele falimentului, când suma nu e prea mare, de cât să mai solicite un acompt ce nu i se trimite mai adese-orî de cât pe jumătate de cât a cerut.

Această procedură neplăcută sindicilor și care poate aduce vr'o-dată daune serioase falimentelor prin întârzierea îndeplinirii la timp a dispozițiilor codului comercial, atunci când nedispunând de vre-un acompt, judecătorul sindic nu ar voi să facă un sacrificiu ce nu e dator a face de a avansa el cheltuielile, cred că s'ar putea lesne îndrepta în următorul mod:

Judecătorul sindic ar putea fi scutit, printr'un articol ce s'ar pune în codul comercial și care ar abroga toate dispozițiile legii timbrului relative la falimente, de a fi nevoit să întrebuinteze ca vechii sindicilor-advocați etc. timbre pentru dresare de procese-verbale, pentru rapoartele prevădute de art. 766 și 847 codul comercial precum și pentru bilanțul prevăzut de art. 755 cod. com. când e întocmit de el, cari toate trebuie făcute pe coale timbrate de 5 lei conform art. 20 al. 30 și 32 din legea timbrului.

Inconvenientul de a fi obligat a face raportul prevădut de art. 766 codul comercial pe timbru se resimte mai ales când nu se poate găsi nici un activ pe urma comerciantului declarat în stare de faliment, așa că judecătorul-sindic constatând în sarcina sa lucruri oricât de grave, nu și poate face raportul prevădut de sus menționatul articol, după care conform legii urmează a se trimite de Tribunal o copie procurorului spre a deschide acțiune publică, de ar fi cazul, de teamă de a nu se expune penalității prevădute de art. 63 din legea timbrului, fie el, fie membrul Tribunalului care ar dispune din nebagare de seamă a se înainta procurorului o copie de pe acest raport care nu ar fi făcut pe timbrul legal, ci trebuie să recurgă pe alte căi spre a

pune în cunoștința procurorului situația falimentului ca să și culeagă el informațiunile pe baza cărora să deschidă acțiunea publică atunci când este cazul.

De asemenea s'ar putea face toate convocările creditorilor prevădute la art. 754 și 819 codul comercial pe socoteala statului, iar nu prin scrisori recomandate după cum prevede art. 937 codul comercial așa că judecătorii sindicilor nu ar fi nevoiți de a face de cât une-orî cheltuieli absolut necesare de exemplu pentru transporturi etc., pe când în majoritatea falimentelor nu ar avea de făcut mai nici-o cheltuială, așa că ar fi scutiți de complexa comptabilitate ce sunt nevoiți a ține azi.

De asemenea publicațiunile prevădute de art. 943 codul comercial al. II ar trebui să se facă gratuit în foile oficiale, ca toate anunțurile judecătorești, și prin administrațiune în loc de a se face unele și prin poștărei, căci aceste publicațiuni sunt de interes general, și atunci când pe urma falimentului nu se găsește nici un activ din care să se poată plăti ele nu se mai fac, ceea-ce nu poate fi în viitor de cât spre paguba multora care nu au avut putința a afla mai dinainte că individul pe care îl creditează azi este un vechi falit, pe când acestuia această lipsă de publicațiune nu i poate fi de cât de folos, spre a mai putea înșela și pe alții.

Statul nu ar păgubi nimic și dispozițiunile legii ar fi îndeplinite întocmai și fără deosebire în toate falimentele.

În schimbul acesteia însă s'ar putea mări cota ce urmează a încasa Statul, conform art. 969 codul comercial, sau a se face un stat de cheltuielile ce ar fi necesitat timbrele etc., cuvenite Statului cari să se verse, la sfârșitul falimentului, ca venit extra-ordinar al Statului, din acele care ar produce un activ ce ar acoperi aceste cheltuieli privilegiate, urmând ca în falimentele ce nu au nici un activ să se facă toate operațiunile posibile prescrise de legea falimentelor, făcându-se ori nu la închiderea lor, conform art. 832 codul comercial, un stat de cheltuielile ce ar fi necesitat cu timbre etc., care se va comunica parchetului sau casieriei locale spre a urmări, pentru aceste datorii privilegiate, pe falit ori când ar găsi la el vre-un activ.

Cu aceasta s'ar pune capăt situațiunei anormale în care se află sindicii (cas în care m'am aflat și eu) de a nu putea face raportul prevădut de art. 766 codul comercial din cauza negăsirei, pe urma falitilor dispăruți, de numerar cu care să mi pot procura timbrul de cinci lei, pe care să fac acest raport despre care inconvenient am mai raportat onor. Minister pe când eram judecător sindic la Trib. Ialomița prin raportul cu No. 54 din Octombrie 1895, la care însă nu am primit nici-un răspuns. Același lucru mi s'a întâmplat și la acest Tribunal unde nu am putut face același raport în falimentul Atanasie Antonios declarat de Tribunal la 8 Februarie a. c., de oare-ce nu am găsit nici-un activ pe urma lui, care a avut și grija de a dispărea, ba ce e mai mult am cheltuit cinci lei cu transportul meu prin oraș spre a sigila activul său la prăvăliile ce le avea declarate prin firmă și unde

nu am găsit nimic, de oare-ce le părăsise de câte 3—4 luni, precum și cu timbrul de 1 leu pentru dresarea procesului verbal prin care am constatat cele de mai sus, și nu știu dacă Ministerul mă va despăgubi, de oare-ce eu de și aveam la dispoziție un acompt acordat de onor. Minister, conform art. 26 din Regulamentul sindicilor, totuși nu am prelevat această sumă din el de oare-ce știu că nu aș avea de unde o restitui conform art. 28 din același Regulament.

Am raportat cazul d-lui Ministru al justiției cu raportul No. 123 din 1896 și sunt în așteptarea soluțiunii ce îi se va da.

3° *Cari sunt neajunsurile ce prezintă în practică noul sistem de administrare a falimentelor și în ce mod s'ar putea el remedia în viitor.*

Ideia înființării unui judecător sindic care să administreze falimentele, cu care s'a înlocuit vechiul sistem al sindicilor avocați etc., a fost o fericită inovație atât în interesul creditorilor cât și a falșilor, căci prin ea s'a pus capăt la o mulțime de abuzuri ce se comiteau de mulți din acei cari numiți sindici conform vechiului cod, și uitați datorii la care erau obligați atât pentru respectul și prestigiul profesiunii lor, cât și pentru încrederea ce le-o acordase Tribunalele numindu-i sindici, și găseau în faliment și o resursă de exploatare, și în aceasta abuzați cu atât mai mult cu cât știați să inspire mai multă încredere judecătorului comisar care necredându-i capabil de a abuza de ea, nu le controlau destul de aproape operațiunile, așa că adesea falimente cu un activ oare-care nu raportați nici de onorariul și cheltuelile făcute de sindic cu administrațiunea lor, cheltueli ce le făceau exorbitant de mari, față de cele ce se fac astăzi de judecătorii sindici.

Această stare de lucruri ajunsese chiar scandaloasă la unele din Tribunalele din țară, ceea-ce a și provocat dispozițiunea din art. 727 codul comercial prin care s'a înființat instituțiunea judecătorilor sindici.

Din nenorocire ideea înființării acestei instituțiuni nu s'a avut la timp, adică când s'a propus de d. Ministru al justiției modificarea legii falimentelor, nici măcar când s'a discutat în secții în primul corp legiuitor căruia i fusese înaintat, ci tocmai după ce această lege fusese votată în acest corp, menținându-se vechia organizațiune de numirea sindicilor, trecând în cel-alt corp legiuitor s'a ivit această idee și aceasta numai cu 2—3 zile înainte de închiderea sesiunii, când nu mai era timpul material necesar spre a pune în perfectă concordanță această nouă instituțiune cu restul dispozițiilor legii, de aceea mai la fie ce articol găsim dispozițiuni și măsuri ce sunt ori de prisos ori jignitoare pentru prestigiul judecătorului sindic, de oare-ce mai toate aceste dispozițiuni erau luate contra sindicilor avocați etc., și nu pot fi admise față de un judecător.

Instituirea alături de judecătorii sindici de judecătorii comisari, sau mai bine zis menținerea lor, care au însărcinarea de a-i controla toate operațiunile, în afară de controlul cel au asupra-le și Tribunalele, judecătorul-comisar care în cel mai fericit caz poate fi judecătorul de ședință egalul său în rang judecătoresc, dar mai adesea este chiar supleantul, inferiorul său erar-

chic, este o adevărată anomalie datorită numai grabei ce s'a pus la introducerea acestei instituțiuni ce era necunoscută cu câte-va zile mai înainte, anomalie ce întâlnim adesea mai în toate legiurile noastre devenind o regulă nelipsită, de oare-ce de obicei proiectele de legi, ca și modificările lor, nu se studiază un timp mai îndelung nici de persoanele cele mai competente spre a se putea printr'un studiu mai îndelungat vedea cu care dispozițiune din altă lege ar veni în conflict, de aceea vedem petrecându-se, ceea-ce aiurea nu se petrece de sigur, ca să se modifice o lege în total sau în parte din șase în șase luni mai înainte de a se fi putut constata nici chiar de cei ce le aplică zilnic toate inconvenientele ei, și de la care de regulă nici nu se cere avisul său se cere prea târziu când nu mai poate fi ținută socoteală de el, de oare-ce a apucat să voteze legea cel puțin în unul din corpurile legiuitoare dacă nu chiar în ambele.

Actualul art. 726 codul comercial, care prevede persoanele însărcinate cu administrarea falimentelor, nu diferă de vechiul art. 726 codul comercial, de cât prin aceea că în noul articol administrația falimentelor se face de judecătorul sindic sub privigherea Tribunalului, pe când în vechiul se făcea sub privigherea delegaților creditorilor, delegație ce s'a desființat cu drept cuvânt prin noul cod, de oare-ce neînțelegându-si misiunea, nu și-o îndeplinea nici-o dată, ținând lucrurile pe loc ceea-ce contribuia ca să se treacă cele de mai multe ori peste ea spre a nu se eternisa lucrările și terminarea mai curând a regulării falimentelor.

Legiuitorul din 1895 înființează, prin art. 727 din noul cod de comerț, *sindici* pe lângă fie care Tribunal declarând prin art. următor 728, că ei fac parte din corpul judecătoresc, fiind asimilați cu judecătorii de ședință și supuși acelorași condițiuni de admisibilitate (art. 52 și 59 din legea de organizare judecătorească din 1890), bucurându-se de același rang, drepturi și avantagii, nu găsește însă cu cale a le da numele de *judecători sindici*, pe când numește *judecător comisar* pe judecătorul însărcinat temporar a lua parte la lucrările unui faliment, ci îi numește *sindici*. Cred că era foarte firesc a li se da această numire prin lege, spre a-i deosebi de vechii sindici, și a nu lăsa lor și lumii sarcina de a îndrepta această lacună a legii.

Funcțiunea de judecător comisar nu mai are rațiune de a fi menținută, în noul sistem, pe care o avea în cel vechiu.

După dispozițiunile codului precedent, sindicul fiind o persoană străină Tribunalului, era o măsură foarte bună ca el să delege numai din membrii săi dreptul de a controla în numele său zilnic lucrările sindicului și a-i raporta imediat ori-ce abateri sau neglijențe spre a le putea reprimă la timp, pe când sub imperiul actualei legi, judecătorul sindic fiind un membru al Tribunalului nu poate fi pus de cât sub controlul său, după cum se află ori-care din cei-l'alți judecători pentru verile delegațiune primesc din partea sa, ca : cercetări locale, tablouri de ordinea creditorilor, de distribuție, judecători-directori în exproprieri etc.

Și-apoi de fapt judecătorii comisari nu și îndeplinesc într'un mod mai efectiv îndatoririle lor de cât atunci când participarea lor e neapărată : ca 1°) la verificarea

creanțelor de oare-ce conform art. 772 codul comercial au singură calitatea de a judeca și a se pronunța asupra contestațiunilor ce s'ar ivi în marginele competenței jud. de pace cu apel la Tribunal; 2°) în ziua adunării creditorilor pentru concordat trebuie să presideze conform art. 847 codul comercial, această adunare; 3°) de asemenea conform art. 860 codul comercial la predarea activului falitului care a obținut un concordat; dispoziție nerațională din moment ce art. 743 și următorii prevede sigilarea și inventarierea activului, numai de către judecătorul sindic, fără participarea judecătorului comisar. Aceasta e o nouă dovadă a lipsei de concordanță a unor dispozițiuni de lege față de instituțiunea judecătorilor-sindici.

De aceea cred că funcțiunea de judecător s'ar putea desființa cu folos mai simplificându-se administrația falimentelor care e astăzi foarte împovărată din cauza prea multor persoane ce iau parte la ea și a prea multor dispozițiuni nefolositoare, contopindu-se toate atribuțiunile sale cu ale judecătorului sindic, rămânând a se verifica creanțele, de oare-ce aceasta trebuie să fie contradictor cu el și creditorii de către unul din cei-l'alți judecători ai Tribunalului, conform regulilor și competenței prevădute de art. 772 codul comercial, întocmai cum se întâmplă d. e. cu contestațiile la tabloul de ordine a creditorilor, unde, conf. art. 576 procedura civilă, părțile nemulțumite sunt trimise, de judecătorul comisar care nu le-a putut împăca înaintea Tribunalului spre a fi judecate conform art. 525 și următorii procedura civilă etc.

Pe lângă aceasta sunt de părere ca funcțiunea de judecător sindic să nu mai fie o funcțiune deosebită precum e astăzi, ci să se adauge la fie-care Tribunal câte un judecător de ședință, căruia să i se dea ca și judecătorului de instrucție ca delegație falimentele, cu care ocazie va purta numele de judecător sindic, putând însă lua parte la toate lucrările Tribunalului ori-când ar avea timp și ar fi necesitate de el, iar nu numai în urma unei delegații din partea Ministerului după cum prevede legea actuală în art. 729, și care delegație sosește adesea prea târziu, când nu mai e necesară, pe când pe un avocat îl poate lua Tribunalul ca să judece chiar din sala de ședință conform art. 18 din legea de organizare judecătorească din 1890.

S'ar putea chiar ca ambii judecători de ședință să fie delegați pe rând cu administrarea falimentelor după ordinea declarării lor, urmând ca fie-care din ei să verifice creanțele falimentelor ce nu administrează densii în modul și conform competenței prevădute de art. 772 codul comercial.

Cu această dispoziție s'ar da puțină judecătorilor a participa cu toții și pe rând la toate lucrările Tribunalului, iar nu ca azi când o mulțime de judecători se ocupă numai de falimente neputând lua parte și la cele-lalte lucrări ale Tribunalului, lucrări la care au tot interesul a lua parte de oare-ce nu au menirea nici aspirația de a muri judecători sindici.

Cu aceasta s'ar scăpa și de inconvenientul de azi de a trebui să se delege un judecător sindic de la alt Tribunal căruia se plătește transportul și 15 lei diurnă pe zi,

atunci când judecătorul sindic de la un Tribunal e bolnav, în concediu sau că postul e vacant.

Din graba ce s'a pus de legiuitor în transformarea *sindicilor-avocați* etc. în *judecători sindici*, se explică atât menținerea judecătorilor comisari precum și o mulțime de dispozițiuni și termeni cu totul nepotrivii pentru raporturile dintre acești judecători colegi, și cu atât mai nepotrivite când ar fi delegat ca jud.-comisar supleantul.

Art. 750 codul comercial prevede că judecătorul sindic în trei zile de la *numirea sa* (vizând pe sindicul-avocat etc.) să procedă la facerea inventarului bunurilor falitului etc. Cuvintele de la *numirea sa* sunt de prisos, din moment ce conform actualei legi funcțiunea de judecător-sindic a devenit o funcțiune permanentă.

Apoi termenul de 3 zile este prea scurt și mai adesea nu se poate respecta din cauza timpului necesar pentru deosebitele lucrări pregătitoare care trebuiesc făcute mai înainte ca convocarea creditorilor, publicațiunile prevădute de art. 706 și 943 codul comercial etc., intervenirea către Tribunal de a desemna conform art. 751 codul comercial pe creditorul său creditorii care să asiste la facerea inventarului precum și conform art. 803 codul comercial comb. cu 751, pe expertul care să estimeze activul falitului, despre numirea cărora făcându-se de Tribunal cunoscut judecătorului-sindic, trebuie timp pentru a-l putea încunoștiința conform art. 733 Codul comercial de această numire comunicându-le și ziua începerii inventarului, precum și lor spre a se înfățișa ca să asiste pe judecător, mai ales când falimentul e într'un oraș mai mic sau chiar sat unde rare ori se întâmplă ca comerciantul falit să aibă cel puțin un creditor care ar putea fi desemnat din localitate.

La aceasta se adaugă și timpul necesar spre a obține de la Minister acomptul necesar spre a putea îndeplini toate formalitățile de mai sus, atunci când cu ocaziunea depunerii sigiliilor nu se găsește nici un ban, lucru ce se întâmplă de regulă.

Apoi mai e și faptul că falitii nepresintându-și imediat bilanțul pe care îl pot prezenta conform legii până în trei zile, sau neprezentându-se de loc, ori dispărând chiar, trebuie timp spre a aduna elementele necesare pentru a putea da curs tuturor operațiunilor ce impune legea a se îndeplini chiar de la declararea falimentului.

Art. 751 codul comercial prevede ca și în vechiul art. 754 ca inventarul să fie făcut în dublu exemplar arătând destinațiunea numai a uneia din ele care urmează a fi depus la grefă în 24 ore de la terminarea sa, spre a fi atașat la dosarul falimentului. Nu prevede însă ce se face cu al doilea exemplar. Apoi de ce să fie depus la grefă și nu președintelui, care ar dispune punerea la dosar, după ce ar lua și el cunoștință de starea activului?

Acest articol mai prevede că judecătorul-sindic va putea fi ajutat de un expert numit de Tribunal pentru estimarea bunurilor falitului, lăsând dar aceasta la aprecierea lui, pe când această dispozițiune trebuia prevăzută imperativ în acest articol, iar nu tocmai în art. 803 și 808 codul comercial care tratează de lichidarea activului de oare-ce și mai practic ca estimarea să se

facă o dată cu inventarierea spre a nu mai repela lucrarea când ar fi să estimeze după un interval de la inventariere; apoi după art. 24 din Regulamentul sindicilor se prevede că cota ce se cuvine falitului conform art. 969 codul comercial, să se fixeze imediat după terminarea inventarierei, lucru ce ar fi cu neputință de nu s'ar face tot-o dată și estimarea activului găsit.

Estimarea activului de la început cu ocaziunea inventarierei, mai are și avantajul că creditorii pot afla mai curând care e adevărata situațiune a falitului, spre a se putea pronunța mai în cunoștință de cauză asupra concordatului ce li s'ar propune conform art. 846 codul comercial și următorii, după care numai de nu s'a putut stabili vre-o înțelegere între ei și falit, se rocede la lichidarea activului prevăzută de art. 803, 808 urmât.

În practică se și urmează ast-fel, cel puțin eu am expertizat tot-d'auna activul falimentelor ce am administrat până acum de o dată cu inventarierea sa.

Art. 807, 809 și 832 codul comercial prevăd ca falitul să fie ascultat sau chemat în regulă spre a se putea lua dispozițiunile prevăzute prin ele, iar prin art. 936 codul comercial dispune a nu se lua nici o hotărâre în absența sa de nu se va constata că a fost legalmente citat.

Când falitul e de față, această dispozițiune se îndeplinește tot-d'auna și e ușor de îndeplinit. Ce e de făcut însă când e dispărut și măsurile de luat sunt urgente? Va trebui citat conform art. 75 alin. f. procedura civilă și în ce termen? căci legea nu o spune. Dar dacă nu se găsește pe urma lui nici un activ, cu ce se va plăti publicațiunea la *Monitor* în cas de a fi necesară închiderea falimentului conform art. 832 codul comercial din moment ce nu se pot face pe socoteala Statului.

Neputându-se plăti o asemenea publicațiune prin *Monitor* mai toate Tribunalele cred eu, constatând dispariția falitului din actele dresate de judecătorul-sindic cu ocaziunea încercării de a aplica sigiliile conform art. 743 și urmât. codul comercial pe activ, de al falitului, pe care constată că nu l-au putut găsi, precum și din încunoștiințarea parchetului că nu au putut executa mandatul de arestare emis în baza hotărârii Tribunalului prin care declarând falimentul a dispus și arestarea falitului, ia dispozițiunile prevăzute în sus menționatele articole fiind față numai judecătorul sindic fără a se fi făcut formalități de chemarea falitului, din lipsă de mijloace.

Art. 820 codul comercial care prevede modul de repartizare între creditorii a banilor ce s'ar afla în deposit provenind din lichidarea activului falitului, este identic vechiul art. 823 copiat după art. 810 din codul comercial italian. Deosebirea însă între vechiul art. 823 și 820 codul Italian și actualul art. 820 este că prin aceasta s'a dat Tribunalului căderea de a statua asupra tabloului de repartiziune întocmit de judecătorul sindic pe când în art. 823 și 810 codul Italian, o are judecătorul-comisar.

În ambele noastre art. 823 vechi și 820 actual se zice în alin. ultim că: *plățile se efectuează de a dreptul de către casă. Care casă?* Aceasta nu e de cât o greșită

traducere a textului italian care prevede că plata se va face de *casierie*.

În practică toți banii proveniți din lichidarea activului falimentelor se consemnează de judecătorul-sindic imediat la casieria generală a județului, iar recipisa se dă în păstrarea secretarului arhivar acolo unde sunt conform art. 9 din regulamente, iar acolo unde grefierii sunt secretari arhivari li se dau lor în păstrare. După ce judecătorul-sindic întocmește statul de repartiziune conform art. 820 din codul comercial și se aprobă de Tribunal, acesta înaintează Casei de depuneri recepisa intervenind a se emite în locul ei ordonanța de plată pe sumele și numele prevăzute în acel stat, pe care primindu-le Tribunalul le înaintează la rândul său judecătorului sindic spre a le remite celor în drept conform dispozițiunilor din același articol 820.

Art. 820 alin. 2 ca și vechiul art. 823, este rău redactat, căci fiind copiat nu s'a căutat a se pune în armonie cu modul în care s'ar putea practica la noi, lucru ce se petrece de fapt cu totul alt-fel de cum o prescrie, după cum am arătat mai sus.

Lucrul cel mai practic ar fi ca ordonanțele emise de Casa de depuneri conform statului de repartiziune, fiind înapoiate Tribunalului, să se dea în păstrarea grefierului care are ladă de fier unde le ține în deposit iar nu judecătorului sindic, mai ales la Tribunalul unde nu are un secretar-archivar special nici ladă de fier, ca să nu fie nevoit a le ține la el acasă. De asemenea, ca remiterea ordonanțelor către creditorii să se facă mai bine tot de Tribunal care ar face mențiunile prevăzute de art. 823 pe creanțele lor. Aceasta ar fi încă o măsură de control pentru Tribunal și în practică folositoare chiar creditorilor, de oare-ce fiind avizați a veni să și primească ordonanțele pot găsi Tribunalul constituit în orice zi de lucru, pe când pe judecătorul sindic îl pot găsi absent, tocmai în ziua în care s'ar presenta, fiind dus fie în oraș pentru aplicarea sigiliilor sau inventariere, fie în județ pentru același lucru sau pentru o cecetare locală, fie bolnav, fie chiar în concediu.

Art. 838 prevede că *debitorul*, în loc de a-i dice *falit*, căci de el e vorba, care a obținut moratoriu, are dreptul a procedea la liquidarea *activului falimentului său și la stingerea pasivului său*, cu concursul comisiei creditorilor sus numiți (art. 837 al. 4), și *sub direcția judecătorului comisar*.

Conform acestui articol judecătorul sindic nu are cel mai mic amestec, de oare-ce direcțiunea lucrărilor e dată numai judecătorului-comisar. Această anomalie provine din faptul că acest articol e o copie fidelă a vechiului articol 836, copiat identic după articolul 823 codul Italian, în cari această dispozițiune și avea rațiunea de oare-ce în sistemul acelor coduri judecătorul-comisar e acel care controlează și dirigează toate operațiunile falimentului, pe când prin actualul nostru cod înființându-se judecător-sindic, lui îi revine într'un mod firesc și logic această însărcinare.

Acesta e o nouă dovadă de graba și lipsa de observațiune ce a pus-o legiuitorul din 1895 la introducerea noului sistem de judecători-sindici pe care n'a știut

și nici a avut timpul material a-l pune în completă armonie cu restul legei.

Articolul 847 prevede că 'n ziua convocării creditorilor spre a se pronunța asupra propunerii ce li s'ar face conform articolului 846, judecătorul-sindic să prezinte adunării o relațiune scrisă în privința falimentului, a îndeplinirii formalităților, a operațiunilor ce au avut loc și a măsurilor ce crede necesare pentru a îlesni această încheiere. Această din urmă parte și a măsurilor etc. cred că e pusă de prisos în sarcina judecătorului-sindic, de oare ce aceasta atârână de modul învoierii dintre falit și creditorii săi, învoelii la care judecătorul-sindic nu are alt amestec, de cât acela de a-și depune raportul prevăzut de art. 847 și nici nu trebuie să aibă alt amestec căci atunci ar lua rolul de *samsar*, în care calitate numai ar putea propune și acele măsuri, etc. De aceea cred că ar trebui eliminate aceste rânduri, chiar și în cazul când s'ar desființa judecătorul-sindic spre a se reveni la vechiul sistem cu sindic-avocat etc., de demnitatea căror ar fi acest amestec obligator.

Dispoziția articolului 851 alin. ultim, cred că ar trebui modificată, fiind prea aspră și nici chiar avantajoasă creditorilor cari preferă un concordat imediat cu falitul de cât lichidarea activului său care cere adesea o mult timp. Prin acest articol legea nu acordă de cât o singură amânare pentru obținerea de noi adesiuni cari ar completa majoritățile cerute de articolul 848 pentru facerea concordatului. Cred că s'ar putea acorda cel puțin două sau chiar trei amânări reglementându-se însă condițiunile acordării acestor amânări și fixându-se și intervalele la cari se pot face, și anume d. ex. dacă în prima întrunire falitul a obținut pentru concordat cel puțin adesiunea a $\frac{1}{6}$ creditorii reprezentând $\frac{1}{3}$ din creanțe, și în a doua încă cel puțin același număr, să-i să poată acorda și a treia pentru obținerea restului de $\frac{1}{6}$ creditorii plus unul reprezentând $\frac{1}{3}$ creanțe.

Cu sistemul de azi se poate prea bine întâmpla cele mai adesea ca pentru lipsa unui singur creditor care ar forma majoritatea cerută de lege cu o sumă poate chiar neînsemnată, să nu se mai poată face concordatul, care poate ar fi mai folositor atât creditorilor cât și falitului de cât lichidarea falimentului.

Acest articol mai prevede că judecătorul-comisar nu poate acorda de cât o singură convocare pentru concordat și o singură amânare pentru adunare de noi adesiuni, cea-ce lasă a se înțelege că în ziua convocării trebuie să fie neapărat prezenți un număr de creditorii care să voteze concordatul, căci alt-fel nu ar mai putea avea loc amânarea pentru adunare de noi adesiuni.

Ce se va face deci în cazul în care la prima convocare nu s'a prezentat nici un creditor din cine știe ce împrejurări? Se ia aceasta ca o dovadă că creditorii fiind în contra concordatului nu au mai găsit cu cale a se aduna, ori se va mai acorda o amânare? De sigur că nu, conform aceluși articol, de și poate la această amânare, de s'ar fi acordat, falitul ar fi putut obține concordatul reușind a-și aduna creditorii.

Articolul 845 prevede că în ori-ce stare a procedurii

falimentului se poate încheia concordat între falit și creditorii săi or care ar fi cota concordatară dacă toți consimt la aceasta, pe când după art. 853 aliniatul 4 concordatul judiciar e admisibil numai dacă falitul se obligă a plăti creditorilor săi cel puțin o cotă de 40%.

Prin urmare pe când legea nu 'i acordă de cât o singură amânare când s'ar vedea chiar că concordatul ar avea șorți de a se încheia, conform prescripțiunilor articolului 855 alin. 4, prin articolul 845 i se dă puțința a încheia un concordat în ori-ce stare a falimentului, chiar după ce nu ar fi isbutit a-l obține cu ocazia convocării creditorilor conform articolului 846 și urm. și de și s'ar fi procedat chiar la lichidarea activului conform articolului 803 și 808 codul comercial și următorii.

Art. 860 prevede participarea judecătorului-comisar la predarea activului către falitul căruia i s'a omologat concordatul încheiat cu creditorii săi, dispozițiune neexplicabilă, din moment ce nu a luat parte și la sigilarea și inventarierea acestui activ, la care participă numai judecătorul-sindic.

Art. 881 prevede că delictetele de bancrută simplă se pedepsesse cu închisoarea de la 15 zile până la două ani, fără a se putea acorda circumstanțe atenuante pentru micșorarea pedepsei. Cred că această restricțiune ar putea fi desființată și lăsată admiterea, ca și în vechiul cod, la aprecierea judecătorului, după cum sunt lăsate admiterea lor în codul penal în fapte cu mult mai grave de cât acele prevăzute de art. 876, 877 și 879 codul comercial, de oare-ce se poate prea bine întâmpla ca un comerciant cu un activ de sute de mii de lei superior pasivului său, să fie declarat în stare de faliment, fiind-că într'un moment de mare crasă în piață, n'ar fi putut plăti o cambie de câte-va mii de lei, cu care ocaziune numai se constată că comerciantul a căzut în una din culpele prevăzute de art. 876, 877 și 879 codul comercial, pentru că e un om simplu care nu știe (și aceasta e spre rușinea comercianților noștri regula) nici ce registre e obligat conform art. 22 codul comercial a ține, nici modul cum trebuie ținute, nici că trebuie să îndeplinească dispozițiunile art. 26 și 27 codul comercial, așa că urmează a fi condamnat pentru bancrută simplă, și judecătorii, neconstatând în sarcina sa cea mai mică rea credință, să fie nevoiți a-l pedepsi cu 15 zile închisoare, pe când ar fi destul de pedepsit cu o simplă amendă.

Art. 937 dispune că ori-de-câte-ori creditorii unui faliment urmează a fi convocați, judecătorul-sindic va trimite prin poștă fie căruia câte o încunostiințare printr'o scrisoare recomandată, cu cel puțin opt zile înainte de ziua fixată pentru întrunire etc., pe când art. 770, alin. ultim obligă pe creditorii cari nu domiciliază în comuna de reședință a Tribunalului, să-și declare și aleagă domiciliul în aceeași comună, căci alt-fel, toate notificările posterioare se vor face creditorului la grefa Tribunalului și la ușa Tribunalului.

Cred că dispozițiunea art. 937 este cea mai bună și singura de îndeplinit, fiind mai avantajoasă creditorilor și mai comod de îndeplinit chiar judecătorului-sindic, pe când cea din art. 770, pe lângă că e vexatorie creditorilor, cari nu ar putea primi aceste încu-

noștiințări de cât mult mai târziu de la cei la cari 'și-ar fi ales domiciliul, de cum le-ar fi primit direct de la judecătorul-sindic, apoi ne dă mai mult de lucru, în loc de a înlesni lucrările falimentului.

Ambele aceste articole sunt o copie fidelă a art. 760 și 909 din codul Italian, unde nu s'a observat la întocmirea aceluï cod aceste anomalii, cari însă se puteau lesne observa de legiuitorul nostru care a copiat acel cod, și prin urmare a le înlătura.

Acestea sunt principalele observațiuni, întru cât privește mai cu seamă administrarea falimentelor, asupra Cărței a III și parte din Cartea IV a actualului nostru cod de comerț, la cari m'am mărginit în acest raport, de și sunt încă foarte multe dispozițiuni ce ar trebui modificate, atât spre a le pune mai în concordanță între ele, cât și mai cu seamă pentru a le simplifica cât mai mult spre a face mai lesnicioasă administrația falimentelor, cari după legea în vigoare, precum și cu actualul regulament de serviciu și comptabilitate al sindicilor, este foarte greu, din cauza prea multor formalități de îndeplinit și pe cari de sigur cel mai stăruitor și meticulos judecător-sindic nu este în stare a le îndeplini pe toate cu exactitate într'un singur faliment ce ar avea de administrat, cu atât mai puțin însă când va avea mai multe, împovorate și acelea de o sumă de procese.

La aceasta se mai adaugă faptul că pentru Tribunalele unde nu e un secretar-archivar special, funcțiunea de judecător-sindic este foarte împovărătoare când are de administrat mai multe falimente în localitate, precum când ar fi mai multe localități, sau de ar fi în mai multe județe, ceea ce s'ar întâmpla când s'ar reduce numărul judecătorilor-sindici, prin faptul că mai toate lucrările trebuie să le îndeplinească el sau să observe prea de aproape îndeplinirea lor, de oare-ce nu poate dispune de cât pe apucate de grefierul său ajutorul de grefă, care ar fi desemnat a-i servi de secretar-archivar, conform art. 13 din regulamentul sindicilor.

Observațiuni asupra regulamentului de serviciu și comptabilitate al sindicilor Tribunalelor

Art. 6 prevede, între altele, că judecătorii-sindici sunt obligați a susține înaintea tuturor instanțelor judecătorești, procesele de ori-ce natură ce ar avea falimentul ce conduce.

Nu știm cum de s'a putut introduce în regulament o asemenea dispozițiune, de oare-ce art. 733 codul comercial, în baza căruia pare a se fi introdus, nu pune această îndatorire în sarcina judecătorilor-sindici, și din faptul că în acest articol se dice că judecătorul-sindic poate cere tribunalului ca în afaceri mai grele să se numească avocați, nu reese că judecătorul-sindic urmează a pleda înaintea tuturor instanțelor judecătorești în afacerile mai ușoare ce interesează falimentele. Și apoi, această dispozițiune regulamentară este în contradicțiune și cu dispozițiunile categorice ale art. 74 din legea de organizare judecătorească din 1890, care interdice ca un membru al ordinului judecătorec să fie însărcinat cu apărarea verbală sau scrisă a unei părți în justiție, însărcinare ce nu trebuie prin urmare și nici poate fi pusă judecătorului-sindic, din moment ce prin art. 728 din

actualul cod de comerț se prevede categoric în alin. II, că ei fac parte din corpul judecătorec, scutindu-l ast-fel de multe situațiuni ce nu se împacă cu aceea de judecător, și cari nu contribue de cât a micșora prestigiul magistratului.

Art. 17 prevede că la Tribunalele unde nu există o cancelarie a judecătorului-sindic separată de grefa tribunalului, rămâne a se spori anual cheltuelile de cancelarie după trebuințele constatate de președinte. Pentru acest an, 1895—96, adică pentru ultimele trei trimestre, de oare-ce legea s'a pus în aplicare în Iunie 1895, nu s'a prevăzut nimic, și nu știm de se va fi prevădut vre un spor în viitorul budget 1896—97. Cheltuelile de cancelarie însă s'au sporit în sarcina grefierilor, provocate de necesitățile materiale ale administrațiunei falimentelor precum: hârtie, imprimate etc., fără a li se fi sporit și spesele de cancelarie pe ultimele aceste trei trimestre 1895—96, ast-fel că acolo unde au fost falimente, grefierii au trebuit să suporte aceste cheltueli, de cari se plâng cu drept cuvânt.

Comptabilitatea falimentelor e prea împovărată prin faptul că chiar pentru cea mai neînsemnată cheltuială fie de un leu chiar, trebuie făcute câte două foi jurnal din care una se atașează la dosar pentru controlul Tribunalului, iar alta se trimite Onor. Minister al Justiției ca act justificativ pentru întrebuițarea compturilor. Judecătorul-sindic e supus la două controale pentru banii primiți ca acompt, unul al Tribunalului căruia trebuie să-i dea conform art. 765 codul comercial un prospect de administrațiunea sa etc., și altul al Ministerului căruia trebuie să-i justifice modul cum a cheltuit banii dați ca acompt, conform art. 26 din regulament, lucru ce cred de prisos din moment ce conform art. 28 acompturile se restituiesc integral tesaurului pe numele Ministerului Justiției din primii bani obținuți dintr'un faliment, așa că recipisa de constatarea restituirei, eliberată de casieria generală ar trebui să fie singurul act justificativ de atașat la ordonanțele prin care s'a acordat acompturile, de oare-ce după modul cum se dau nu sunt de cât niște sume ce se dau cu împrumut de Minister, care nu mai are nici un interes de a controla întrebuițarea din moment ce-i sunt restituite integral, întrebuițare ce e pusă sub destul control fiind în sarcina Tribunalului care exercită controale mult mai importante, pe lângă care au dreptul de cercetare și falitul precum și creditorii chiar.

De s'ar lăsa acest control pe seama Tribunalului, s'ar simplifica mult lucrările judecătorilor-sindici, precum s'ar scuti și comptabilitatea Ministerului Justiției de un control superfluu, care nu face de cât a-i împovăra lucrările.

Se susține în adevăr că aceste acte justificative trebuiesc înaintate Ministerului de justiție spre a le înainta Ministerului de finanțe ca să le anexeze la ordonanțele cu cari s'au acordat acompturile, spre a se îndeplini dispozițiunile categorice ale art. 93 alin. II din legea de comptabilitate generală a Statului din 1893. Eu cred însă că această interpretare e greșită, de oare-ce art. 93 alin. I din aceea lege, prevede «că nici o ordonanță de plată nu ar putea fi emisă fără de a fi însoțită

de acte justificative din care să se constale că efectul ei e de a achita în total sau în parte o datorie a statului regulat contractată și justificată; iar în alin. II face o excepțiune că se poate emite ordonanțe de plată pentru avansuri. Pentru ce fel de avansuri însă a înțeles legiuitorul? De sigur pentru acelea care privesc lucrări ce se fac în interesul Statului, și pentru executarea cărorora trebuind timp și sume mai însemnate de bani, se acordă avansuri care se justifică cu lucrările făcute, urmând că la terminarea lor aceste avansuri să fie scădute din întregul preț al lucrărilor; de asemenea trebuie să se procure acte justificative spre a se atașa la ordonanțele prin care s'a acordat avansuri cu cari să se furnizeze diversele administrațiuni cu mobilier, instrumente etc.

Acompturile însă acordate conform art. 26 din regulamentul sindicilor care conform art. 28 se restituie Statului tot în bani nu intră în prevederile art. 93 de mai sus nefiind de aceeași natură, de aceea cred că nici pot și nici trebuie să fie supuse justificărei ce se cere pe baza acelui articol.

Conchid dar că singurul act justificativ ce trebuie atașat la aceste ordonanțe este recipisa casieriei generale constatând restituirea acomptului la Stat, rămânând ast-fel numai Tribunalului controlul justificărei cheltueli acompturilor primite de la Minister.

Art. 26 din regulament prevede a se pune la dispozițiunea secretarilor arhivari după necesitate un acompt de 100—500 lei pentru preîntâmpinarea cheltuelilor falimentelor, dispozițiune foarte bună, dar care în practică dă loc la inconvenientele semnalate la pagina No. 2, unde răspund la a 2-a întrebare pusă prin ordonanța domnului Ministru.

Acestea sunt parte din multele observațiuni ce am făcut cu ocaziunea aplicărei codului de comerț actual ca judecător sindic.

Știu bine că această lucrare nu e desăvârșită, nădăjduesc însă că în tovarășia celor-lalte rapoarte, făcute de colegii mei de le cele-lalte Tribunale spre satisfacerea ordonanței d-lui Ministru al Justiției cu No. 1381 din 1896 voi fi contribuit și eu în mică parte a prezenta oare-cari observațiuni care pot fi luate în considerațiune cu ocazia viitoare modificări a actualului cod de comerț ce se impune atât pentru simplificarea complicatei administrațiuni de azi a falimentelor, cât și pentru a se pune în armonie o sumă de dispozițiuni din această lege.

Concluziune. Cartea III din actualul cod de comerț care tratează despre falimente trebuie modificată aproape în total desființându-se o sumă de dispozițiuni nefolositoare în practică și care nu contribuie de cât la îngreunarea administrațiunei falimentelor, fără a le fi de folos, pe când falimentele prin natura lor, și interesele ce sunt în joc reclamă a fi tranșate cât mai urgent și cu cheltueli mai mici.

Pentru atingerea acestui scop însă trebuie numită o comisiune compusă numai din persoane recunoscute înadevăr competente prin experiența ce au dobândit prin practică, cu care ocaziune au putut constata inconvenientele acestei legi și prin urmare sunt mai în măsură de a propune modificările cele mai nemerite, de cât după cum se

obișnuiește la noi, din persoane cu o pozițiune cât de înaltă fie chiar din magistratură, dar cari n'au mânuit această lege nici odată sau foarte rar și cari neavând experiența necesară unui reformator, nu sunt în stare a introduce modificările necesare, ba poate introduce și mai rele, căci cele mai adesea se mărginesc a traduce ad literam legislațiunii streine, fără a ținea seamă de spiritul și obiceiurile țerei noastre, și spre culme mai traduc și greșit.

De se menține instituțiunea judecătorilor sindici, să se desființeze funcțiunea de judecător-comisar, și să se pue prin urmare toate articolele din cod în concordanță cu această nouă situațiune, după cum am avut onoare a expune pe larg în acest raport răspundând la a 3-a întrebare a d-lui Ministru al Justiției; de s'ar admite și părerea mea de la pagina Nr. 11 ca funcțiunea de judecător sindic să nu fie deosebită ca azi, ci o însărcinare dată unui judecător al Tribunalului, să se desființeze întreg art. 729, iar nu numai alin. II, urmând ca ei să fie de o potrivă cu cei-l'alți judecători conform dispozițiunilor procedurii civile, iar nu ca azi când Tribunalele îi însărcinează mai tot-d'a-una, în baza acestui articol, numai pe cei cu cele mai însemnate delegațiuni în afară de Tribunal, care dispoziție prejudiciază chiar pe supleant, din moment ce nu îi se procură ocaziunea de a lucra și din inițiativa lui, ci numai sub tutela Tribunalului.

De s'ar menține însă *per absurdum* și judecătorul comisar, să se modifice atunci toate articolele care prevăd raporturile dintre acești doi judecători, de oarece actualele conțin o sumă de expresiuni ce sunt inadmisibile în raporturile din doi colegi egali în grad, și cu atât mai puțin când judecătorul comisar ar fi numit de Tribunal membru-supleant, inferiorul său erarhic, lucru ce se întâmplă adesea.

Eugeniu E. Vincler.

Judecătorul-sindic al tribunalului Buzău

INFORMATIUNI

Marți la 7 Mai curent, d-l Ciru Oeconomu, și Miercuri 8 Mai, d-l M. Poenaru Bordea, numiți consilieri la Inalta Curte de Casație și Justiție, au depus jurământul cu solemnitatea obicinuită. Cei mai însemnați membrii ai baroului și un numeros public au asistat la această solemnitate ce a avut loc în marea sală a secțiunilor unite.

O asemenea solemnitate s'a făcut pentru prima oară în palatul cel nou al justiției.

Numirea celor doi distinși magistrați d-nii Ciru Oeconomu și M. Poenaru Bordea, cunoscuți printre cei mai buni magistrați, a produs o bună impresiune în lumea juridică și este o bună aquisitione pentru inalta Curte.

Mercuri și Joui, 8 și 9 Mai, au urmat înaintea secțiunei I a Curții de Casație, desbaterile în procesul milioanei dintre Prințul Grigorie Sturdza și frații săi.

Aceste desbateri vor continua și Joui 16 Mai.